

Het Boek Daniël - Nummer Tweeënzeventig

De profetische samenvoeging: van de deling van het oude Israël tot het einde van de Verenigde Staten

Jeff Pippenger
2024-02-05

Het getuigenis van Jerobeams opstand is tevens de geschiedenis van de verdeling van het oude Israël in twee naties. Het noordelijke koninkrijk, bestaande uit tien stammen, stond bekend als Israël, of soms Efraïm, en het zuidelijke koninkrijk stond bekend als Juda. In de tijd van Ezechiël was het koninkrijk reeds vele jaren in twee koninkrijken verdeeld, en in hoofdstuk zevenendertig ontving Ezechiël een profetie die aangaf dat de twee koninkrijken opnieuw één natie zouden worden. Die profetie werd vervuld in de vroegste geschiedenis van het beest uit de aarde (de Verenigde Staten), en wordt voor de laatste keer vervuld aan het einde van de Verenigde Staten, want Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak.

De opstand van Jerobeam ten tijde van Israëls verdeling in twee koninkrijken, vertegenwoordigt een opstand aan het begin van de Verenigde Staten, en ook aan het einde van de Verenigde Staten. De opstand aan het begin en aan het einde van de Verenigde Staten omvat de vereniging van twee koninkrijken. Openbaring hoofdstuk achttien vertegenwoordigt, zoals in deze artikelen herhaaldelijk aangehaald uit de geschriften van Zuster White, twee oproepen aan de kerken. De twee naties die gedurende het uur van de crisis van de zondagwet worden verenigd, zijn de honderdvierendertigduizend en Gods andere kudde, die zich nog in Babylon bevindt.

De twee naties die in de Milleritische geschiedenis werden verenigd, waren Juda en Efraïm. Zij werden verenigd toen de afzonderlijke gramschappen tegen respectievelijk de twee koninkrijken eindigden in 1798 en vervolgens in 1844. Het woord „voorts” in Ezechiël hoofdstuk zevenendertig stelt ons in staat van deze toepassing zeker te zijn. Het woord „voorts” betekent dat de boodschap die op „voorts” volgt, over de boodschap moet worden geplaatst die aan het woord „voorts” voorafging.

Het woord des HEEREN kwam opnieuw tot mij, zeggende: Voorts, gij mensenkind, neem u één hout, en schrijf daarop: Voor Juda en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; neem daarna een ander hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm, en voor het gehele huis Israëls, zijn metgezellen. Voeg ze dan samen, het ene aan het andere, tot één hout; en zij zullen één worden in uw hand. Ezechiël 37:15–17.

Ezechiël past het profetische beginsel van herhaling en uitbreiding toe wanneer hij zegt: „voorts.” Ezechiël moet twee stokken nemen, één voor Juda en één voor Efraïm, en de profetie die door de twee stokken wordt uitgebeeld boven op de voorafgaande profetie plaatsen. De voorafgaande profetische uitbeelding begon in vers één, toen Ezechiël naar een vallei van dode, dorre beenderen werd gevoerd.

De hand des Heren was op mij, en Hij voerde mij uit in de Geest des Heren en zette mij neer midden in de vallei, die vol beenderen was. En Hij deed mij daar rondom voorbijgaan; en zie, er lagen er zeer vele in de open vallei; en zie, zij waren zeer dor. En Hij zeide tot mij: Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden? En ik antwoordde: Ach Heere HEERE, Gij weet het. Toen zeide Hij wederom tot mij: Profeteer over deze beenderen en zeg tot hen: Gij dorre beenderen, hoort het woord des Heren. Zo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Zie, Ik zal geest in u doen komen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen en vlees op u doen opkomen en u met huid overtrekken en geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten dat Ik de Heere ben. Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was; en zodra ik profeteerde, ontstond er een geluid, en zie, een beroering, en de beenderen voegden zich aaneen, elk been tot zijn been. En ik zag toe, en zie, er kwamen zenuwen en vlees op, en de huid overtrok ze van boven; maar er was geen geest in hen. Toen zeide Hij tot mij: Profeteer tot de wind, profeteer, mensenkind, en zeg tot de wind: Zo zegt de Heere HEERE: Kom uit de vier winden, o geest, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden. Toen profeteerde ik, gelijk Hij mij bevolen had; en de geest kwam in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een zeer, zeer groot heir. Toen zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het ganse huis Israëls; zie, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze verwachting is verloren; wij zijn afgesneden. Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, o Mijn volk, Ik zal uw graven openen en u uit uw graven doen opkomen en u brengen in het land Israëls. En gij zult weten dat Ik de Heere ben, wanneer Ik uw graven geopend en u uit uw graven doen opkomen zal, o Mijn volk. En Ik zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven, en Ik zal u in uw land plaatsen; dan zult gij weten dat Ik, de Heere, het gesproken en gedaan heb, spreekt de Heere. Ezechiël 37:1–14.

Vanaf het allereerste begin van deze artikelen hebben wij aangetoond dat het dal van de dorre beenderen Gods volk in de laatste dagen voorstelt, en dat de boodschap van de vier winden, die maakt dat zij op hun voeten staan als een zeer groot leger, de Middernachtsroep-boodschap is die de Islam van de derde Wee identificeert. Zuster White identificeert de beenderen als Gods volk.

„Ik leg mijn pen neer en hef mijn ziel op in gebed, dat de Heere zou blazen op zijn afgedwaalde volk, dat is als dorre beenderen, opdat zij leven mogen.” General Conference Bulletin, 4 februari 1893.

Wij hebben in eerdere artikelen aangetoond dat de profetische boodschap die 18 juli 2020 aanwees, onjuist was, en dat die valse verkondiging de komst van de eerste teleurstelling en de vertoeftijd markeerde in de gelijkenis van de tien maagden. Hoewel de tijdsverkondiging in de Milleritische periode geoorloofd was, mocht er na 1844 nooit meer een boodschap zijn die aan tijd werd opgehangen. Toen Future for America de verkondiging van 18 juli 2020 deed, gleden zij terug naar een geschiedenis waarin de tijdsverkondiging aanvaardbaar was, en daardoor zondigden zij, en werden zij gedood op de straat van de grote stad van Openbaring hoofdstuk elf. Dood op straat moesten zij vervolgens worden opgewekt, zoals de twee getuigen na drieënhalve dag.

‘De dorre beenderen moeten door de Heilige Geest van God worden aangeblazen, opdat zij in beweging komen, als door een opstanding uit de doden.’ Bible Training School, 1 december 1903.

In vorige artikelen hebben wij aangetoond dat de boodschap van de vier winden, die de twee getuigen doet herleven, de islamitische boodschap van het derde Wee is, en dat die boodschap de Middernachtsroep-boodschap van de laatste dagen is. Ezechiël zegt: „voorts”, en duidde daarmee aan dat gedurende de geschiedenis die de verkondiging van de Middernachtsroep uitbeeldt, twee stokken, waarvan de ene als Efraïm en de andere als Juda wordt voorgesteld, samengevoegd moesten worden en één natie zouden worden. De gelijkenis van de tien maagden wordt in de laatste dagen vervuld, „tot op de letter”, zoals zij in de geschiedenis van het Millerisme werd vervuld. In de periode waarin de Middernachtsroep in de Milleritische geschiedenis werd vervuld, en opnieuw in de vervulling van de laatste dagen, werden en zullen „twee stokken” samengevoegd worden.

De twee stokken vertegenwoordigden de noordelijke (Efraïm) en zuidelijke koninkrijken (Juda) van het oude Israël. Wij hebben ook aangetoond dat William Miller door Elia werd getypeerd, en dat Elia gedurende de drieënhalf jaar van droogte naar de weduwe van Zarfath was gegaan.

En het woord des Heren kwam tot hem, zeggende: Sta op, ga naar Zarfath, dat aan Sidon behoort, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te onderhouden. Zo stond hij op en ging naar Zarfath. En toen hij aan de poort der stad kwam, zie, de weduwe was daar hout aan het sprokkelen; en hij riep haar en zeide: Haal mij toch een weinig water in een vat, opdat ik drinke. En terwijl zij heenging om het te halen, riep hij haar en zeide: Breng mij toch een stuk brood in uw hand. Maar zij zeide: Zo waar de Here, uw God, leeft, ik heb geen koek, slechts een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik; en zie, ik raap twee stukken hout bijeen, opdat ik naar binnen ga en het gereedmake voor mij en mijn zoon, zodat wij het eten en sterven. En Elia zeide tot haar: Vrees niet; ga heen en doe zoals gij gezegd hebt; maar maak eerst daarvan voor mij een kleine koek en breng die tot mij, en maak daarna voor u en voor uw zoon. Want zo zegt de Here, de God van Israël: De pot meel zal niet verteren en de kruik olie zal niet ontbreken tot op de dag dat de Here regen op de aardbodem geven zal. En zij ging heen en deed overeenkomstig het woord van Elia; en zij, hij en haar huis aten vele dagen.
1 Koningen 17:8–15.

De „vele dagen” in de passage zijn de drieënhalf jaar waarin Achab naar Elia zocht en vertegenwoordigden de twaalfhonderdzestig jaren van pauselijke vervolging. Met betrekking tot de „vele dagen” van pauselijke vervolging zei Jezus:

En indien die dagen niet verkort werden, zou geen vlees behouden worden; maar ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen verkort worden. Mattheüs 24:22.

Zuster White identificeert Jezus' uitspraak over „die dagen” rechtstreeks als de periode van pauselijke vervolging.

„De vervolging van de kerk duurde niet voort gedurende de gehele periode van de 1260 jaren. God verkortte in barmhartigheid jegens Zijn volk de tijd van hun vurige beproeving. Toen de Heiland de ‘grote verdrukking’ voorzegde die over de kerk zou komen, zei Hij: ‘En indien die dagen niet verkort werden, zo zou geen vlees behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.’ Mattheüs 24:22. Door de invloed van de Reformatie kwam de vervolging vóór 1798 ten einde.” *The Great Controversy*, 266, 267.

De „vele dagen” waarin Elia door de weduwe werd onderhouden, waren ook de „vele dagen” van de pauselijke vervolging die door Daniël werd aangeduid.

En zij die onder het volk verstandig zijn, zullen velen onderwijzen; nochtans zullen zij vallen door het zwaard, en door vlam, door gevangenschap en door beroving, vele dagen. En wanneer zij zullen vallen, zullen zij met een weinig hulp geholpen worden; maar velen zullen zich met vleierijen bij hen voegen. En sommigen van hen die verstandig zijn, zullen vallen, om hen te beproeven, en te zuiveren, en wit te maken, tot de tijd van het einde; want het is nog tot een vastgestelde tijd. Daniël 11:33–35.

De „tijd van het einde”, die in de verzen ook de „vastgestelde tijd” is, was 1798, en zij markeerde het einde van de pauselijke vervolging, zoals die was voorafgeschaduwed door Elia’s tijd bij de weduwe van Sarepta. In die geschiedenis werd de weduwe, die een ongehuwde kerk vertegenwoordigt, in hoofdstuk twaalf van het boek Openbaring geïdentificeerd als de kerk in de woestijn. Zij raapte twee stukken hout bijeen, niet één stuk hout of tien stukken hout, maar twee stukken hout. Ezechiël moest twee stukken hout nemen, één voor het noordelijke koninkrijk van Israël en één voor het zuidelijke koninkrijk van Israël, en die samenvoegen tot één stuk hout. Die twee koninkrijken waren beide gedurende tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar verstrooid geweest, maar Gods belofte was dat Hij hen zou vergaderen. De vrouw raapte de twee stukken hout bijeen die samengevoegd zouden worden, en zij deed dit „tot de dag dat de HEERE regen op de aarde zendt.”

De dag waarop de Heer „regen” zond, duidde de Middernachtsroep van de Milleritische geschiedenis aan, die haar voltooiing bereikte op 22 oktober 1844, toen de Boodschapper van het Verbond plotseling kwam tot de tempel die Hij had opgericht vanaf 1798 (het einde van de eerste verontwaardiging) tot 22 oktober 1844 (het einde van de laatste verontwaardiging). In die periode werd de boodschap van de Middernachtsroep, voorgesteld in Ezechiëls illustratie van het dal der beenderen, vervuld, toen de twee stokken van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken werden samengevoegd om één natie te vormen, met één koning, want op 22 oktober 1844 kwam Christus voor de Vader en ontving Hij een koninkrijk.

„De komst van Christus als onze Hogepriester naar het allerheiligste, tot de reiniging van het heiligdom, zoals voor ogen gesteld in Daniël 8:14; de komst van de Zoon des mensen tot de Oude van dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heere tot Zijn tempel, voorzegd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en dit wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom naar de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” *The Great Controversy*, 426.

Christus ontving op 22 oktober 1844 een koninkrijk, zoals in Daniël wordt aangeduid.

Ik zag in de nachtgezichten, en zie, met de wolken des hemels kwam iemand als een Mensenzoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en zij brachten Hem voor Zijn aangezicht. En Hem werd heerschappij gegeven, en eer, en het koningschap, opdat alle volken, natiën en talen Hem zouden dienen: Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en Zijn koninkrijk is zodanig dat het niet te gronde gericht zal worden. Daniël 7:13, 14.

Wanneer de twee stokken van Ezechiël samengevoegd worden, hebben zij één koning over zich.

En mijn knecht David zal koning over hen zijn, en zij allen zullen één herder hebben; ook zullen zij wandelen in mijn verordeningen en mijn inzettingen onderhouden en die doen. En zij zullen wonen in het land dat Ik aan mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; en zij zullen daarin wonen, zij en hun kinderen en hun kindskinderen, tot in eeuwigheid; en mijn knecht David zal hun vorst zijn voor eeuwig. Ezechiël 37:24, 25.

Alle profeten stemmen met elkander overeen, en koning David is Christus, die op 22 oktober 1844 vóór de Vader kwam en een koninkrijk ontving dat was samengevoegd uit de twee stokken van Israël (het noordelijke koninkrijk) en Juda (het zuidelijke koninkrijk). De verstrooiing van de twee koninkrijken eindigde gedurende de zesenzeventig jaren van 1798 tot 1844, toen Christus een tempel oprichtte die verwoest en vertrapt was geweest. Toen Hij de tempel had opgericht, kwam Hij vervolgens plotseling tot Zijn tempel als de Boodschapper van het Verbond, ter vervulling van Maleachi hoofdstuk drie. Ezechiël stemt met dat feit overeen, want alle profeten stemmen met elkander overeen.

En mijn knecht David zal koning over hen zijn, en zij zullen allen één herder hebben; ook zullen zij wandelen in mijn verordeningen, mijn inzettingen onderhouden en die doen. En zij zullen wonen in het land dat Ik aan Jakob, mijn knecht, gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; en zij zullen daarin wonen, zij en hun kinderen en hun kindskinderen, tot in eeuwigheid; en mijn knecht David zal hun vorst zijn voor eeuwig. Bovendien zal Ik met hen een verbond des vredes sluiten; het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal hun een plaats geven, hen vermenigvuldigen, en mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden stellen. Ook zal mijn tabernakel bij hen zijn; ja, Ik zal hun God zijn, en zij zullen mijn volk zijn. Ezechiël 37:24–27.

Het is Christus die de tempel opricht.

En spreek tot hem en zeg: Zo spreekt de HEERE der heirscharen: Zie, de Man wiens Naam is de SPRUIT; en Hij zal opkomen uit Zijn plaats, en Hij zal de tempel des HEEREN bouwen. Ja, Hij zal de tempel des HEEREN bouwen; en Hij zal de heerlijkheid dragen, en Hij zal zitten en heersen op Zijn troon; en Hij zal Priester zijn op Zijn troon; en de raad des vredes zal tussen die beiden zijn. En de kronen zullen voor Helem, en voor Tobia, en voor Jedaja, en voor Hen, de zoon van Zefanja, tot een gedachtenis zijn in de tempel des HEEREN. Ook zullen zij die verre zijn, komen en bouwen in de tempel des HEEREN, en gij zult weten dat de HEERE der heirscharen Mij tot u gezonden heeft. En dit zal geschieden, indien gij naarstiglijk de stem van de HEERE, uw God, zult gehoorzamen. Zacharia 6:12–15.

Christus is de SPRUIT, en Hij verklaarde dat, indien zij Zijn tempel afbraken, Hij die in drie dagen zou oprichten; waarop de Joden antwoordden dat het zesenzeventig jaar had geduurd om de tempel te bouwen.

Toen antwoordden de Joden en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, daar Gij deze dingen doet? Jezus antwoordde en zei tot hen: Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem doen verrijzen. Toen zeiden de Joden: Zesenzeventig jaren is aan deze tempel gebouwd, en

Gij, zult Gij die in drie dagen doen verrijzen? Johannes 2:18–20.

Christus sprak in de passage over Zijn lichaam, maar alle profeten spreken meer over de laatste dagen dan over de dagen waarin zij leefden. De opstanding van Christus op de derde dag vertegenwoordigde de opstanding van de dorre beenderen tijdens de uitstorting van de Heilige Geest in de Middernachtsroep. De regen die het onderwerp is van Elia's getuigenis, werd geopenbaard tijdens het hoogtepunt van zijn confrontatie met de profeten van Baäl en Astarot. Toen werd aangetoond dat de God van Elia de ware God was, en ook dat Elia de ware profeet was.

Bij het intreden van de eerste teleurstelling werd openbaar dat de protestanten valse profeten waren geworden, zoals getypeerd door de profeten van Baäl en Astarte. Toen begon de vertoef tijd, en deze leidde tot de boodschap van de Middernachtsroep, die ertoe leidde dat Christus plotseling tot Zijn tempel kwam. De Middernachtsroep wordt voorgesteld door Ezechiël's boodschap die de beenderen doet opkomen als een machtig leger. Bovendien moesten gedurende die periode (zesenzeventig jaar) de twee stokken samengevoegd worden om één volk voort te brengen, met één koning.

En het woord des HEEREN kwam opnieuw tot mij, zeggende: Voorts, gij mensenkind, neem u één stok en schrijf daarop: Voor Juda en voor de kinderen van Israël, zijn metgezellen; neem daarna een andere stok en schrijf daarop: Voor Jozef, de stok van Efraïm, en voor het gehele huis van Israël, zijn metgezellen. Voeg ze dan bijeen, de ene aan de andere, tot één stok; en zij zullen in uw hand tot één worden. En wanneer de kinderen van uw volk tot u zullen spreken en zeggen: Zult gij ons niet te kennen geven wat gij hiermee bedoelt? zeg dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de stok van Jozef nemen, die in de hand van Efraïm is, en de stammen van Israël, zijn genoten, en Ik zal die bij hem voegen, namelijk bij de stok van Juda, en ze tot één stok maken; en zij zullen één zijn in Mijn hand. En de stokken waarop gij schrijft, zullen voor hun ogen in uw hand zijn. En zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de kinderen van Israël wegnemen uit het midden van de heidenen, waarheen zij gegaan zijn, en Ik zal hen van rondom bijeenvergaderen en hen in hun eigen land brengen. En Ik zal hen in het land, op de bergen van Israël, tot één volk maken; en één Koning zal hun allen tot Koning zijn; en zij zullen niet langer twee volken zijn, noch ooit meer verdeeld worden in twee koninkrijken. Ook zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, noch met hun verfoeilijke dingen, noch met enige van hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen, waarin zij gezondigd hebben, en Ik zal hen reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. Ezechiël 37:15–23.

De twee stokken die de weduwe bijeenraapte in afwachting van Elia's regen bij de Middernachtsroep, waren de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël, die verstrooid waren en op 22 oktober 1844 tot één natie verzameld zouden worden, toen de antitypische Verzoendag begon, want de belofte was dat God hen te dien tijde "zal reinigen". De reiniging, die het Onderzoekend Oordeel vertegenwoordigt, begon op dat moment. Dat bijeenbrengen van de twee stokken moet juist begrepen worden, want God beeldt altijd het einde van een zaak uit door middel van het begin van een zaak.

1844 was het einde van de twee koninkrijken van Israël, want zij waren toen één koninkrijk geworden, geestelijk Israël, en vanaf dat moment zouden zij slechts één natie zijn. Die geschiedenis werd geïllustreerd door de beginperiode waarin zij twee naties waren geworden, namelijk de geschiedenis van de opstand van Jerobeam.

De geschiedenis van Jerobeams vervalste stelsel van aanbidding moet ook worden uitgebeeld aan het einde van zijn koninkrijk. Aarons opstand aan het begin van het oude Israël en Jerobeams opstand aan het begin van het noordelijke koninkrijk vertegenwoordigen de opstand van 1863, en 1863 wordt slechts dan duidelijk begrepen wanneer ook het einde van Jerobeams koninkrijk, zoals weergegeven door het samenvoegen van de twee stokken, over 1863 heen wordt gelegd. Dan wordt duidelijk gezien dat 1863 wordt voorgesteld als een generatie die een beeld der jaloezie heeft opgericht.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Maar niet alleen is deze gelijkenis van de dorre beenderen van toepassing op de wereld, maar ook op hen die met groot licht zijn gezegend; want ook zij zijn gelijk aan de skeletten van de vallei. Zij hebben de gedaante van mensen, het geraamte van het lichaam; maar zij bezitten geen geestelijk leven. Maar de gelijkenis laat de dorre beenderen niet slechts aaneengevoegd tot mensengestalten; want het is niet genoeg dat er evenredigheid van ledematen en trekken is. De levensadem moet de lichamen levend maken, opdat zij rechtop kunnen staan en tot werkzaamheid kunnen opveren. Deze beenderen stellen het huis Israëls voor, de gemeente Gods, en de hoop van de gemeente is de levendmakende invloed van de Heilige Geest. De Heere moet op de dorre beenderen blazen, opdat zij leven.”

“De Geest van God moet, met zijn levendmakende kracht, in iedere menselijke medewerker zijn, opdat elke geestelijke spier en pees in werking zij. Zonder de Heilige Geest, zonder de adem van God, is er traagheid van het geweten, verlies van geestelijk leven. Velen die zonder geestelijk leven zijn, hebben hun namen in de kerkregisters staan, maar zij zijn niet geschreven in het boek des levens van het Lam. Zij mogen met de kerk verbonden zijn, maar zij zijn niet met de Heer verenigd. Zij mogen ijverig zijn in de vervulling van een bepaalde reeks plichten en als levende mensen worden beschouwd; maar velen behoren tot degenen die ‘de naam hebt dat gij leeft, en gij zijt dood.’”

“Tenzij er een oprechte bekering van de ziel tot God is; tenzij de levensadem van God de ziel levend maakt tot geestelijk leven; tenzij de belijders van de waarheid worden bewogen door een uit de hemel geboren beginsel, zijn zij niet geboren uit het onvergankelijke zaad, dat leeft en blijft tot in eeuwigheid. Tenzij zij vertrouwen op de gerechtigheid van Christus als hun enige zekerheid; tenzij zij Zijn karakter navolgen, arbeiden in Zijn geest, zijn zij naakt, hebben zij het kleed van Zijn gerechtigheid niet aan. De doden worden dikwijls voor levenden gehouden; want zij die uitwerken wat zij naar hun eigen denkbeelden zaligheid noemen, hebben niet God in zich werkzaam, om te willen en te werken naar Zijn welbehagen.”

„Deze klasse wordt treffend voorgesteld door het dal van dorre beenderen dat Ezechiël in een visioen zag.” Review and Herald, 17 januari 1893.